

Du xebatkarên Kurd

Li bajaroka Amûdê hatin xelatkirin

Roja Yekşembê 08.02.2009an, li 6ê êvarî, birek ji dost, heval û hogiran, xebatkarê Kurd **Behcetê Begê**(Bavê Şino) û buhuştî **Hesenê Lal**(Bavê Dilo) yê ku temenê xwe ji bo doza gelê xwe terxandibû, li Amûdê xelat kirin.

Hin ji dostên beşdar, li ser xebata bê deng û sinciyên herdu xebatkarên bi dirêjî axivîn û dan zanîn ku herdu camêran li gora karîn û zanebûna xwe, di ber vê doza dadmend de xebateke bê westan kirine, li hember zordarî û sitemê serî hildane, bi şeweyên aştiyane û demokrat xebat kirine, destê biratî û dostaniyê ji bo xebata hevbeş dirêjî hemî welatîyên Sûriyê kirine û ji bo avakirina welatekî azad û pejirandina mafên gelê me yê Kurd û rêzgirtina mafê mirovan têkoşîn kirine. Birêz **Behcetê Begê**, gotina dawî

kir, bi rondik û dengekî kelogirî, li ser hevalê xwe yê buhuştî **Hesenê Lal** peyivî û got, ku hevalê wî **Hesen** di şiyarbûn, razan, rabûn û rûniştina wî de, di xebata wî de herdem pêre ye, herweha xebat û bîranînên wî anîn zimên, da zanîn ku ew rojekê li xebat û westana xwe di ber vê dozê de poşman ne bûye. Ji ber ku gelê me hêja ku mirov serê xwe di ber de bide û teqez kir ku her ewê li ser wê riyê ta roja dawî ji temenê xwe berdewam bike. Herweha got ku ew hêz, huner û xwurtiya xwe ji heval, hogir, gel û partiya xwe destine û rojekê çavên wî ji kar û xebatê ne şikestine.

Li dawiyê, birekî ji beşdaran wêneyeke buhuştî **Hesenê Lal** ku di hundirê sembola Partiyê de hatibû çêkirin, li mala wî weke nîşana hevaltî û dilosziyê daleqandin.

Çê kiro bi xwe kiro, Xirab kiro bi xwe kiro

Dilê Kurd

Apê min, Seyid Eliyê Berzençî dilovaniya xwedê lê û li miriyên we be, li gundê Cimayê, nêzikî Qamişlo dijî. Ew mirovekî pir jîr û hişmend bû, ji her karî re digot were û çavên wî nedişkestin, zana û xweşbêj bû, nemaze di ware çîrok û serpêhatiyên de û ew di gotina wan de pêlwan bû. Tê bîra min, carê ez li rex wî rûdiniştim, min guhdariya serpêhatiyên wî dikir. Yek ji wan jî ev bû:

Dibêjin hebû mirovekî xizan û feqîr, ji xwe re digeriya bi tevdîr, li danekê, li parsekê, her wî digot: Çê kiro bi xwe kiro, xirab kiro bi xwe kiro..

Li gundekî, ew li nav malan digeriya, ha ji vir, ha ji wir, çî hindik çî gelek ji xwe re da hev, dît ku waye pîrek li ser tenurê ye, nan lê kiro .. dixê. Yê xizan nanek jê xwest û her wî digot: Çê kiro bi xwe kiro, xirab kiro bi xwe

kiro..

Hingî pîr jê dilteng bû, rabû hinek jehir xiste nanekî û dayê û her yê xizan, piştî xwe da pîrê, bi riya xwe ve çû û her ew gotina xwe dibêje: Çê kiro bi xwe kiro, xirab kiro bi xwe kiro..

Bi rê de, mirovê xizan pêrgî rêwiyekî hat, yê rêwî nanek ji xizan xwest, rabû yê xizan ew nanê ku pîrê dabûyê ji tûrikê xwe derxist û da dest yê rêwî da bixwe. Çî hindik, çî gelek, piştî rêwî nan xwar, zikê wî ariya, hema bi zikê xwe girt û bi riya xwe de çû, bê hal giha mal. Diya wî ya pîr pêve hat, ha kurê min, te xêr e?. wî çîroka xwe û xwarina nanê xizan ji diya xwe re got û çav girtin, Kurê pîrê mir!! Pîrê bi tepan bi serê xwe ket û got: Rast e Çê kiro bi xwe kiro, xirab kiro bi xwe